

samorost

2-24

studentský časopis Lesnické školy v Písku

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

rok se s rokem sešel a máme tu opět změnu. Tentokrát se jedná jen o změnu ve vedení časopisu, opět se nám obnovila redakce. Je mi ctí se také podělit o úspěch našeho časopisu v krajském kole soutěže „Časopis roku 2024“, kde jsme se umístili na 2. místě. Také chci poděkovat všem žákům, kteří přispěli svými výtvary a chci vyzvat i vás ostatní, abyste se nebáli se o svoji tvorbu podělit také. V neposlední řadě děkuji i vedení školy.

Doufám že se vám časopis a naše tvorba bude líbit. Přeju příjemné počtení.

Jana Svobodová

OBSAH ČÍSLA

Úvodní slovo / Jana Svobodová	2
Obsah	2
Ze života školy	
Adapták / Monika Lošková	3
Master Team / Anna Řeřichová, Anežka Bendová	4
Výlet do polské Bělověže / Alžběta Fialová	4
Sokolnické Opočno / Tereza Kozlová	5
SOLD / Jana Svobodová	5
Téma čísla	
Výprava do Slovinska / Jana Svobodová, Eliška Jirásková	6
Rozhovor	
Rozhovor s vedoucí domova mládeže Lenkou Ušatou Jana Svobodová, Anna Palivcová	9
Různé	
Včelařská práce ve školním kroužku / Pavel Kubíska	12
Studentská tvorba	
Poezie Terezy Plášilové	13
Fotografka Julie Denková	14
Poslední stránka	
Kresba / Viktorie Vacířová	16

ADAPTÁK *Monika Lošková*

Druhý víkend v září se uskutečnil adaptační víkend pro naše prváky. Kvůli nepříznivému počasí, které nás celou dobu doprovázelo, byl program oproti ložskému roku pozměněn. V pátek odpoledne si vychovatelé a třídní učitelé připravili pro prváky program v podobě hádanek, her v tělocvičně apod. A večer se v aule promítal film. V sobotu dopoledne prváci kreslili mapu budovy školy a intru. Každá třída dostala velký papír a fixy a už bylo jenom na nich, jak se s tím poperou. Všichni se rozdělili na skupinky a jedna skupina zůstala ve třídě, aby zakreslovala mapu na papír a ostatní se rozešli a krokovali chodby, místnosti atd. No myslím, že se s tím poprali statečně. Po dokončení a následné prezentaci map se všichni odebrali na oběd. Po obědě nás čekal program v podobě sportovních a zájmových her: lukostřelba, střelba ze vzduchovky, hry v tělocvičně apod. Po programu byla pauza na jídlo a odpočinek. Večerní program se nesl v duchu tajemna, zábavy a vražd. Každá třída měla sehrát scénu jako z detektivky a ostatní třídy hádaly, jak se vražda stala. Po tajemném programu jsme se všichni vrátili zpět na pokoje, abychom se hezky vyspali na poslední den. Ráno se každý odebral do své třídy a napsal si dopis sobě za čtyři roky. Později už bylo lepší počasí, takže jsme vyrazili na procházku po nejbližším okolí školy a po návratu jsme si došli na oběd. A tím náš adapták skončil.

MASTER TEAM *Anna Řeřichová, Anežka Bendová*

S předstihem několika dní nám jednou bylo panem učitelem Milanem Vavříkem oznámeno, že nás čeká odpoledne strávené s Master Teamem. V 18,00 jsme měli sraz v aule, kde jsme si každý vybrali číslo v barvě naší třídy. Když jsme všichni měli svoje číslo a usadili se na místa, vychovatelé nám začali představovat kroužky, do kterých jsme se mohli zapojit. Celé to bylo proložené různými soutěžemi, které si pro nás připravila 3. A. U každé soutěže někdo ze 3. A vylosoval z klobouku číslo, pod kterým vždy jeden žák z dané třídy soutěžil. Vymyšlené soutěže byly například lovení rybiček, zatlukání hřebíků, poznávání stromů a zvířat atd... Za celou naši třídu bych řekla, že jsme si to užili a určitě bychom si to rádi někdy zopakovali.

VÝLET DO POLSKÉ BĚLOVĚŽE *Alžběta Fialová*

Před začátkem školního roku 2024/25 jsme jako 4. ročníky vyrazili na výlet do Polska. Sedmičlenná skupinka s Ing. Francálkem a panem Svobodou, která chtěla prozkoumat polské lesy a aspoň jednou spatřit na vlastní oči jejich největší zvíře ve volné přírodě – zubra. Byla to dlouhá, únavná, ale i zábavná a prospaná cesta. Než jsme dorazili přímo na místo, měli jsme zastávku ve Varšavě. Prohlédli jsme si památky a pokračovali v cestě. Ujeli jsme celých 1026 km za 12 hodin. A dorazili na místní internát. Po dlouhé a vyčerpávající cestě jsme dostali své pokoje. Večer se někteří vydali prozkoumat Bělověž jako takovou a někteří vyrazili do místních lesů.

Celý týden byl velice zajímavý s velice rozmanitým programem. Začali jsme pondělním zahájením školy. Dozvěděli jsme se, jak v Polsku funguje školkařství. Viděli jsme zajímavou Polskou bylinkovou farmu a nejrůznější druhy kostelů s různým náboženstvím.

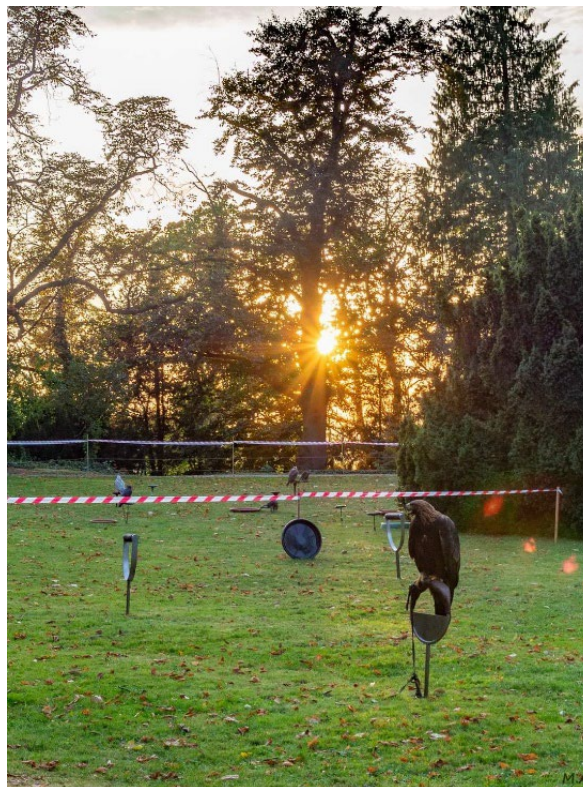
Každým dnem přibývalo zážitků. Také jsme se podívali do zoologické zahrady nebo krásného bělověžského muzea, po kterém následoval cyklistický výlet po pralese. Mezi sportovní aktivity také jeden den patřil výlet na kajacích na řece v národním parku. Ve středu ještě následoval výlet na tabákové pole, do luštinny a výroba úlu se znakem naší lesnické školy Písek. Každý večer po všech aktivitách jsme se setkali s myslivci a jezdili s nimi na čekanou. Každý měl jeden doprovod. Viděli jsme toho z jejich přírody dost, např. losa, psíky, ale nejzajímavější pro mě bylo spatřit na vlastní oči zubra.

Celý týden jsme se bavili a nebyla chvíle na to odpočívat. Všichni jsme si výlet užili. Vrátili jsme se po týdnu zdraví, plní vzpomínek a nezapomenutelných zážitků na celý život.

SOKOLNICKÉ OPOČNO *Tereza Kozlová*

Ve dnech 9. – 13. 10. 2024 se sokolnický i trubačský kroužek naší školy zúčastnily sokolnického setkání v Opočně. Toto již tradiční setkání probíhá každým rokem na začátku října již od roku 1967, kdy byly slavnostně podepsány listiny zakládající klub sokolníků. Jedná se o reprezentativní loveckou akci na mezinárodní úrovni. Sjíždí se zde sokolníci nejen z Česka a Moravy, ale i ze Slovenska, Polska, Maďarska, Nizozemska, Německa, Rakouska, Spojeného království a dalších států. První den sokolnický kroužek chystá zázemí pro dravce. Následující dny jsou již lovecké, které každé ráno zahajuje nástup na nádvoří opočenského zámku. Zde měli příležitost naši trubači předvést své schopnosti. Naši žáci měli možnost vyrazit do honiteb s lovci a pozorovat nejen zvěř, ale i orly, jestřáby či sokoly při lovu. Po malém výřadu následovalo přátelské posezení s loveckou skupinou a návrat na zámek, kde probíhal velký výřad a volná zábava. Pro členy sokolnického kroužku se jednalo o hlídání areálu parku přes noc. Poslední lovecký den byl ukončen finálním výřadem s veškerou zvěří, kterou sokolníci s dravci byli schopni za tyto dny ulovit. Po poslední noci hlídání zhlédli členové sokolnického kroužku interiéry zámku, sbalili vybavení a vydali se zpět do Písku. Všichni si akci určitě velice užili a odnesli si nezapomenutelné zážitky. Organizačně vše zařizuje dlouhodobý vedoucí sokolnického kroužku Petr Čermák a roky pomáhá adeptům nejen dostat se mezi sokolníky, ale i danému umění porozumět, za což mu patří velký dík. V loveckém duchu Opočna Lovu zdar!

SOLD *Jana Svobodová*

SOLD neboli Soutěž odborných lesnických dovedností je soutěž třetích a čtvrtých ročníků, kterou naše škola pořádá každoročně v našem arboretu u příležitosti Dne otevřených dveří na začátku školního roku. Tentokrát se však musel kvůli špatnému počasí odložit na další týden. Letos se konal již 20. ročník. Skládá se z pěti disciplín, jako je kácení na přesnost, kombinovaný řez, přesný řez, výměna řetězu pily na čas a hod polenem. Zúčastnilo se docela hodně družstev, z toho jedno bylo dívčí a dvě smíšená. Jako vítěz v jednotlivcích se umístila Marta Davidová ze 4. A a ve družstvech vyhráli kluci ze 3.C.

VÝPRAVA DO SLOVINSKA

Jako každý rok i letos se naše škola vydala navštívit Střední lesnickou školu v Mariboru. Jelo se od 30. 9. do 4. 10. 2024, celá výprava, kromě pana učitele Petra Tomáše, se skládala pouze z děvčat. Jely jsme tři z 3. A a tři ze 3. B. Vyjždělo se v pondělí v sedm hodin ráno od školy. Když už jsme všichni byli u auta, mohlo se vyrazit na dlouhou, asi šestihodinovou cestu. Cesta nám ubíhala, za chvíli jsme už byli v Rakousku. Avšak když jsme se blížili ke slovinským hranicím, nastal první problém. Na dálnici jsme prorazili kolo u auta. Tak jsme zastavili na krajnici, hrdinně vyskákali a dali se do opravy kola. Když bylo hotovo, mohli jsme vyrazit dále. Jakmile jsme dorazili do školy, dostali jsme k jídlu polévku a pak koláček. Následovala krátká prezentace o lesích a myslivosti Slovinska, kterou nám připravili chlapci, co byli na začátku září v Písku. Po této prezentaci jsme se vydali ubytovat na místní internát a pak jsem se šli podívat po městě. Hned po návratu jsme šli na večeri a do postele nabrat síly na zítřejší výšlap. Druhý den ráno, v úterý, jsme opět vstávali brzo a vyrazili do oblasti zvané Logarska Dolina, kde nás čekal výstup. Po cestě nahoru jsme viděli spoustu zajímavých věcí, mezi ně patřilo i stádo kamzíků, které jsme mezi přestávkami pozorovali. Cesta byla náročná, ale když jsme všichni zdárně vylezli nahoru, dopřáli jsme si svačinu, udělali si pár fotek a pomalu se začali vracet zpátky. Cestu dolů jsme zvládli opět bez zranění, sice s bolavýma nohama, ale stálo to za to. Pak už jsme jeli zpět se vyspat na další

den. Ráno jsme zjistili, že začalo pršet, a to nám bohužel trochu pokazilo plány, tak místo toho, abychom jeli na školní polesí, jsme se vydali do nedalekého naučného centra. Zde jsme se dozvěděli něco o situaci s vlky, medvědy a rysy. Vše bylo udělané tak, aby to pochopily i malé děti. Nám se to samosebou velmi líbilo také. Večer jsme pak jeli na bowling, společně s naším doprovodem a několika místními hasiči. Po bowlingu jsme měli kratičkou zastávku v místní hasičárně, kde nám ukázali vybavení a

také jsme si mohli i vyzkoušet jejich výbavu. Bohužel jsme však měli naspěch kvůli večeri, a proto jsme se moc dlouho nezdrželi. Následující den jsme jeli na odbornou exkurzi se zdejšími žáky prvního ročníku, opět nám počasí nepřálo a pršelo. Viděli jsme největší smrky v Evropě, podívali se na zdejší lesy, dostali výklad od zdejšího hajného a poté jeli na chatu, kde na nás čekalo pohoštění v podobě guláše, pak jsme opět nasedli do autobusu a jeli zase zpět. Po cestě jsme zjistili, že tento výlet unavil jen nás a žáci z Mariboru si vesele zpívali, a dokonce i hráli na harmoniku. To nás dosti zaskočilo, ale mile překvapilo. V pátek, už jsme si jen prohlédli školu, popovídali si s ředitelem školy, ochutnali jídlo v místní jídelně a následně nám žáci upekli místní specialitu, kterou byly pečené kaštany. Pak jsme se rozloučili a vydali se na cestu zpět. Ta našťastí proběhla tentokrát bez problémů a v pořádku jsme dorazili do Písku. Zde jsme se všichni rozloučili a vydali se na cestu, tentokrát ale do svých domovů. Myslím, že za celou naši výpravu můžeme říct, že to byl moc pěkný zážitek a rozhodně jsme toho hodně viděli a také se dozvěděli – jak o lesnictví, tak myslivosti Slovinska.

Jana Svobodová, Eliška Jirásková

ROZHOVOR S VEDOUČÍ DOMOVA MLÁDEŽE LENKOU UŠATOU

Naše rozhovorové stránky tentokrát přináší povídání, které jsem vedly s naší vedoucí vychovatelkou na domově mládeže Lenkou Ušatou.

Jak dlouho už pracujete zde na internátu?

Na domově mládeže lesnické školy pracuji dvanáct let, od roku 2013 jako vedoucí vychovatelka a zároveň metodik školní prevence. Mám na starost provoz domova mládeže a koordinuji zájmové aktivity našich žáků a studentů.

Kde jste pracovala předtím?

Předtím jsem pracovala dvacet šest let na základní škole jako vychovatelka ve školní družině na prvním stupni. Dále jsem vedla kluby a kroužky pro žáky druhého stupně. Na základní škole jsem i několikrát učila první stupeň.

Jakou máte školu, je to obor se stejným zaměřením?

Jako vychovatelka mám vystudovanou nástavbu vychovatelství v Berouně, bakalářské studium vychovatelství v Praze a magisterské studium pedagoga volného času v Českých Budějovicích.

Chtěla jste být vždycky vychovatelkou?

Ano, od ukončení základní školy jsem chtěla pracovat s dětmi nebo mládeží a nejvíce se mi líbilo právě vychovatelství

Co Vás přivedlo zrovna na naši školu?

Mám ráda přírodu, nejvíce les, a pocházím z myslivecké rodiny, proto mě zaujala práce s mládeží, která tento obor studuje.

Jak se podle Vás změnila práce vychovatelů za poslední roky?

Práce vychovatelů je v základu stále stejná, ale zaměření zájmových aktivit studentů se vývojem doby mění. Dříve pobývali studenti více v přírodě a žili mimo sociální sítě. Dnes vymění většina zájmové aktivity za mobil a počítač. Tímto ovšem nechci nikoho kritizovat.

Jaké je to pracovat na internátu, kde jsou převážně chlapci a mládež s netradičním zaměřením?

Právě práce s mládeží, která má netradiční zájmy, jako je myslivost, kynologie, střelectví, je tímto zajímavá. Studium většiny chlapců s menšinou děvčat dělá tento obor nevšedním nejen v rámci profese, ale i vzájemného poznávání se.

Máte nějaký nezapomenutelný zážitek, který Vám utkvěl v paměti? Kde dochází podle Vás k nejsilnějším zážitkům?

Zážitek mám z mých začátků na lesnické škole. Nikdy jsem si nemyslela, že budu nosit lesnickou uniformu. Po mém nástupu jsem měla první ročník a v něm je také pasování. Já jediná jsem na pasování šla bez uniformy, samozřejmě, že jsem za to byla odsouzená. A to byl impuls, že i já musím být příště v uniformě. A na příští pasování už jsem šla v nové lesnické uniformě.

Pro většinu studentů je velkým zážitkem první myslivecký soud, ale myslím si, že celé studium je protkáno okamžiky, které na jiných školách nemají, a vrcholí to Svatohubertskou mší spojenou s průvodem městem, originální maturitní ples a vůbec celý čtvrtý ročník, na který by se měli všichni studenti těšit.

Rozhovor vedly Jana Svobodová a Anna Palivcová

VČELAŘSKÁ PRÁCE VE ŠKOLNÍM KROUŽKU

Včelařský rok nám začal po úspěšném medobraní tzv. krmením neboli nahrazováním potravy místo medu. Krmili jsme cukernatým roztokem, který se podává ve velkých sklenicích. Včelám to nahradí med, který jsme jim vzali. Poté jsme se již vrhli na podzimní léčení proti kleštíku včelímu neboli varoáze. Tento roztoč původem z Ruska cizopasí na včelách. Bez zásahu člověka by zlikvidoval celé včelstvo, což se mu i několikrát přesto povede. Používáme účinné látky, které jsou do úlu vpravovány fumigací nebo aerosolem. Účinnost opatření se kontroluje vyšetřením měli ze dna úlů. Po dokončení léčení jsme zakončili včelařské práce pro rok 2023. Na jaře jsme bohužel zjistili, že některá včelstva zimu nezvládla. Proto jsme se rozhodli je nahradit novými. Poté jsme přivítali nové členy kroužku a začali jsme se připravovat na medobraní. K naší práci nám velice pomohlo nové vybavení, které jsme dostali od školního vedení. Práci nám ztížila letošní velká úmrtnost včelích matek, které jsou pro přežití včelstva nezbytné. Matky se nám povedlo i přesto úspěšně nahradit a my jsme se mohli pustit do medobraní. Medobraní bylo velice náročné kvůli melicitóze, která způsobila tvrdost medu a neschopnost jej vytočit z rámku. Ale díky naší šikovnosti se nám podařilo vytočit úctyhodných 70 kg medu. Tímto jsme zakončili náročný, ale přesto úspěšný včelařský rok :)

Pavel Kubíska

POEZIE TEREZY PLÁŠILOVÉ

lesem

házíme klobouky vysoko do vzduchu
chytí se na nebi, chytíš mě za ruku
proplouváme řadami květin a stromů
do zelených hlubin jdeme domů
malinkými krůčky jako mravenci
v říjnu je zima a teplo v červenci
lesem nelesem zemí nezemí
brodíme dál se hustou zelení
jsme školou povinné, ač dobrovolně
rosteme jako prales, klidně a volně
před deštěm schované ve větvích smrku
malinké ztahané, se strachem z vlků
noc pominula, zase přichází ráno
sluncem zalité, říkáme ano
kopeme díru hluboko pod kořeny
abychom zjistily, co je v té zemi
toužíme dozvědět se, proč to je tak
že jelen běhá, kamen sedí a létá pták
letí sojka nad hlavami nad korunami
křičí, abychom věděly, že nejsme samy
že jdeme po mechu s větrem v zádech
a veverka sleduje náš každý nádech
koloušek, že v trávě tiše se krčí
ospalé sově z kmene hlava trčí
že stromy šumem větví a listů
dávají vědět o nás tomuto místu
a když oheň praská, pouští jiskřičky
v křoví šustí kuny, lasice, myšičky
tak jdeme dál bok po boku
stavíme u studánek, řek, potoků
v trnitém remízku růže šípková
kvete a leží tam rezavá podkova
pro naše štěstí, pro dobrý den
leží tam a zdá se jí dlouhý sen
o kousek dál slunná paseka
trochu smutna, že člověk se poleká
voní smolou, jehličím, dřevem les
je krásný tichý moudrý zvláště dnes

FOTOGRAFKA JULIE DENKOVÁ

Viktorie Vacířová

© SAMOROST – studentský časopis Lesnické školy v Písku; číslo 2, rok 2024

Šéfredaktorka: Jana Svobodová

Podpora: mig

Autorem umělecké fotografie na titulní stránce je Julie Denková. Fotografie v časopise jsou autorskými díly žáků, absolventů a zaměstnanců školy.